Under Your Starry Heaven

Under your white starry heaven
Offer me your pale white hand.
All my words are flowing teardrops,
I would place them in your hand.
Gone the luster from their brightness,
Seen through morbid cellar view —
And I no longer have my own space
To reflect them back to you.

My devoted God I offer
Everything that I possess,
As the fire that I suffer
Fills each fiery day I pass.
Only in the holes and cellars
With deadly rest my days I share.
I run higher — over spire
Searching where are you, oh where?

I am chased by phantom beings
Stairs and courtyards goad me too.
There I hang a broken bowstring -
And I sing once more to you:
Under your white starry heaven
Offer me your pale white hand.
All my words are flowing teardrops,
I would place them in your hand.

Song written in the Vilno ghetto by Abraham Sutskever (1913), a well-known poet before the war. It was first presented in the play *Di Yogenish in Fas* in the ghetto theatre. After the liquidation of the ghetto, Sutskever joined the partisan fighters. He survived the war and lives in Israel where he edits the literary quarterly *Di Goldene Keyt*. Music is by Abraham Brudno (See *Friling*).

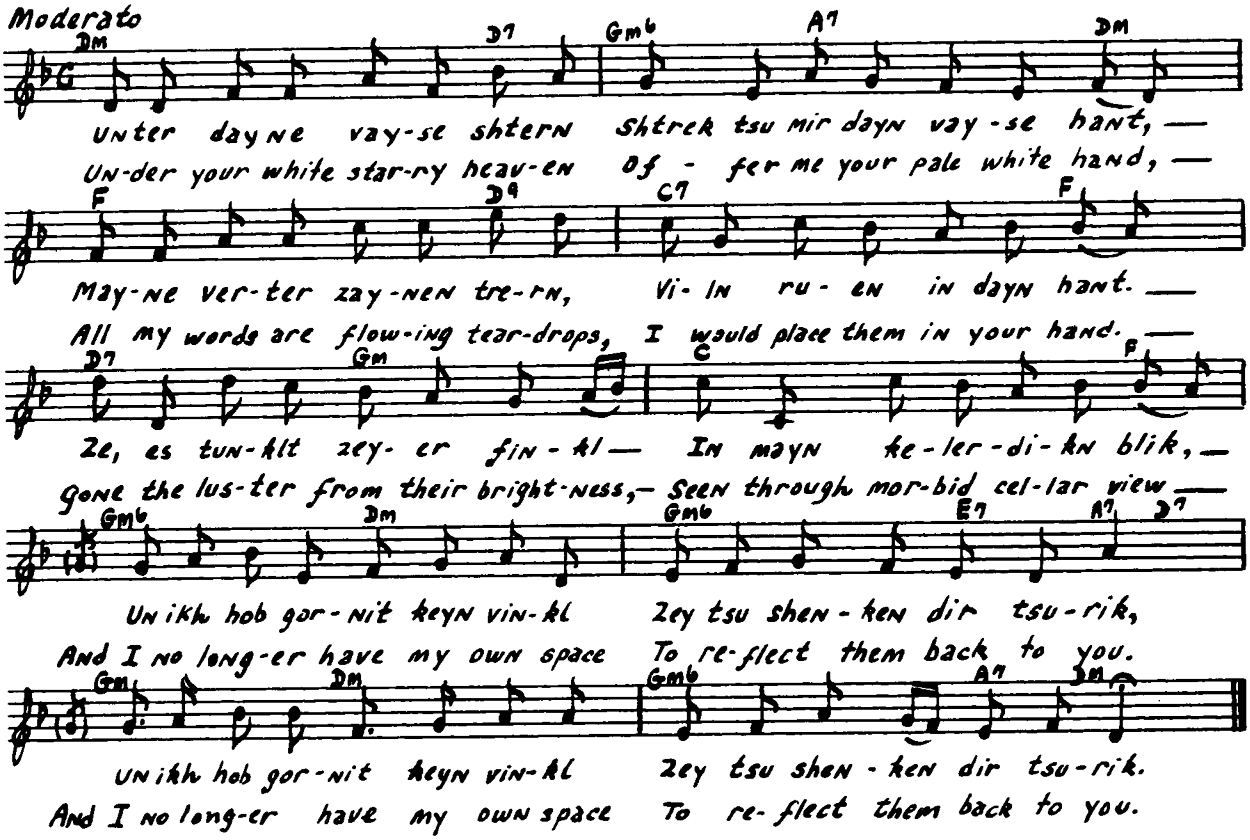

Unter dayne vayse shtern
Shtrek tsu mir dayn vayse hant.
Mayne verter zaynen trern
Viln ruen in dayn hant.
Ze, es tunklt zeyer finkl
In mayn kelerdikn blik.
Un ikh hob gornit keyn vinkl
Zey tsu shenken dir tsurik.

Un ikh vil dokh, got getrayer,
Dir fartroyen mayn farmeg.
Vayl es mont in mir a fayer
Un in fayer-mayne teg.
Nor in kelern un lekher
Veynt di merderishe ru.
Loyf ikh hekher, iber dekher
Un ikh zukh: vu bistu, vu?

Nemen yogn mikh meshune
Trep un hoyfn mit gevoy,
Heng ikh-a geplatste strune
Un ikh zing tsu dir azoy:
Unter dayne vayse shtern
Shtrek tsu mir dayn vayse hant.
Mayne verter zaynen trern
Viln ruen in dayn hant.

אונטער דײַנע ווײַסע שטערן
שטרעק צו מיר דײַן ווײַסע האַנט.
מײַנע ווערטער זײַנען טרערן
ווילן רוען אין דײַן האַנט.
זע, עס טונקלט זייער פינקל
אין מײַן קעלערדיקן בליק,
און איך האָב גאָרניט קיין ווינקל
זיי צו שענקען דיר צוריק.

און איך וויל דאָך, גאָט געטרײַער,
דיר פֿאַרטרויען מײַן פֿאַרמעג.
ווײַל עס מאָנט אין מיר אַ פֿײַער,
און אין פֿײַער — מײַנע טעג.
נאָר אין קעלערן און לעכער
וויינט די מערדערישע רו.
לויף איך העכער, איבער דעכער
און איך זוך: וווּ ביסטו, וווּ?

נעמען יאָגן מיך משונה
טרעפּ און הויפֿן מיט געוואָי.
הענג איך — אַ געפּלאַצטע סטרונע
און איך זינג צו דיר אַזוי:
אונטער דײַנע ווײַסע שטערן
שטרעק צו מיר דײַן ווײַסע האַנט.
מײַנע ווערטער זײַנען טרערן
ווילן רוען אין דײַן האַנט.